

Sygn. akt III UK 119/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania G. C.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 26 lipca 2013 r. i oddalił odwołanie G. C. od decyzji z dnia 18 października 2011 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Rolników stwierdzającej ustanie rolniczego ubezpieczenia społecznego od dnia 1 lipca 2004 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 5a ust. 5-7 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U z 2013 r., poz. 1403), przez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na przyjęciu, że wyłączenie z rolniczego tytułu ubezpieczenia społecznego było uprawnione i skuteczne w stosunku do rolnika prowadzącego równocześnie pozarolniczą działalność gospodarczą, który był zobowiązany do wypełnienia obowiązków wskazanych tym

przepisem i nie był poinformowany o skutkach prawnych nieterminowego złożenia oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia rolniczego i zaświadczenia dokumentującego obowiązek podatkowy w minionym roku podatkowym; b) art. 3a ust. 3 tej ustawy, przez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na przyjęciu, że dopuszczalne jest wydanie decyzji o ustaniu ubezpieczenia społecznego rolników z mocą wsteczną, mimo iż przepis ten wprost mówi, że ubezpieczenie ustaje od dnia następującego po dniu, w którym ubezpieczonemu doręczono decyzję stwierdzającą ustanie ubezpieczenia z mocy ustawy: II. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art 233 § 1 k.p.c., przez nierozważenie materiału dowodowego w sposób wszechstronny a w szczególności poprzez uznanie, że wnioskodawca został należycie pouczone o obowiązku zgłoszenia faktu rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uznanie, że w dalszym ciągu podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na to, że Sąd drugiej instancji „dopuścił się naruszenia wskazanych powyżej norm prawa materialnego i procesowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jednakże uchodzi jego uwadze, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący - poprzestając na ogólnym odwołaniu się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych - nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego, ale nawet przepisów tych nie wskazuje. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich elementów w podstawach skargi i

ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie (por. postanowienie z dnia 19 marca 2012 r., II PK 289/11, LEX nr 1214576 i powołane w nim orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.